# SORIN ŞI MIOARA

**— Poveste populară —**

Sorin era în slujbă la părinţii Mioarei. Sorin era un tânăr chipeş, viteaz, deştept şi foarte cinstit. Insă, îşi pierduse de mult pe părinţii săi care nu-i lăsaseră nici o avere.

Mioara era o fată de toată frumuseţea şi singură la părinţi, care erau oameni nespus de bogaţi. De aceea, ei visau să mărite pe Mioara după un fiu de rege sau de împărat.

Dar Sorin ţinea mult la Mioara, iar Mioara ar fi fost foarte fericită să se mărite cu Sorin.

Intr'una din zile, Sorin îşi luă inima în dinţi şi ducându-se la tatăl Mioarei, îi zise: „Am venit să-ţi cer să-mi dai de soţie pe Mioara".

La auzul acestor cuvinte, tatăl Mioarei rămase câteva clipe uimit, apoi izbucni într'un hohot de râs. Isi râdea de bietul Sorin, care îndrăznise, el, băiat sărac, să ceară pe Mioara de nevastă.

Isi râse el şi îi zise: „Iţi voi da pe Mioara în ziua în care îi vei aduce un colan de mărgăritare. Insă la poartă, îl întâmpină Mioara, care îi zise: „Sorine, să nu-ţi pierzi curajul şi nădejdea. Să ştii că eu ţin la tine mai mult decât ori când".

In aceiaşi zi, Sorin plecă din oraş, vrând să meargă departe, cât mai departe, în vre-o ţară necunoscută, unde să i se piardă urma şi să-şi plângă durerea care îl chinuia.

Merse aşa, fără rost şi fără ţintă, multe zile şi multe nopţi, până ce ajunse la marginea unei păduri dese din munţii Carpaţi. Se aşeză să se mai odihnească la umbra brazilor şi să-şi mai strângă puţin gândurile.

Era o zi cu cer senin şi soare plăcut. De jur împrejur, totul era frumos şi zâmbitor. Poienile verzi erau împodobite cu nenumărate flori, iar păsările făceau să răsune pădurea şi munţii de frumuseţea cântecului lor.

„Totul e vesel în ziua aceasta, numai sufletul meu plânge.! Isi zise Sorin, suspinând din adâncul inimei. Unde voi putea să găsesc eu un colan de mărgăritare, pentru ca să pot lua pe Mioara de soţie?"

Dar pe când îşi vorbea şi se tânguia singur în felul acesta, iată că un drumeţ necunoscut răsări ca din pământ şi se aşeză lângă el.

La drumeţul acesta îţi era par'că teamă să te uiţi. Inalt de statură şi slab, avea obrajii supţi şi colţuroşi, o barbă ascuţită şi încâlcită. Negri îi erau ochii, dar aşa de strălucitori, încât credeai că sunt doi cărbuni aprinşi.

Omul acesta zâmbea mereu, era însă un zâmbet de dispreţ şi de batjocură.

„Flăcăule, îi zise el lui Sorin, privindu-l ţintă cu ochii săi, negri şi strălucitori, văd că ai mari necazuri; de aceea, bun cum sunt de felul meu, am venit să-ţi fiu tovarăş şi chiar să-ţi dau o mână de ajutor.

— N'am nevoie de tovarăş şi nici de ajutorul tău", îi răspunse aspru Sorin, pentrucă necunoscutul drumeţ trezise în el multă neîncredere.

— Sorine, de ce îmi vorbeşti aşa de răstit? îl întrebă drumeţul zâmbind batjocoritor.

— De unde ştii numele meu, că nu ne-am cunoscut niciodată?

— Nu numai că ştiu cum te chiamă, îi întoarse drumeţul vorba, dar ştiu şi păsul inimei tale. Eşi amărât fiindcă n'ai un colan de mărgăritare, ca să poţi lua de soţie pe frumoasa Mioara. De aceea, bun cum sunt de felul meu, am venit să-ţi dau o mână de ajutor.

— Şi ce ajutor poţi să-mi dai? întrebă Sorin din ce în ce mai mirat de tot ce auzea.

— Pot să-ţi fac rost de colanul de mărgăritare şi să te fac mai bogat decât împăratul însuşi.

— Dar cine eşti tu, ca să-mi poţi da astfel de bogăţii?

— Asta nu te priveşte, răspunse drumeţul încruntând din sprincene şi scrâşnind din dinţi. In schimbul bogăţiilor ce am să-ţi dau, nu-ţi cer alt ceva decât să-mi scrii pe o hârtie cu sângele tău că după zece ani, începând de astăzi, îmi vinzi mie sufletul tău.

— A, am înţeles! strigă Sorin, sărind în sus şi făcându-şi de mai multe ori semnul crucii. Tu eşti Necuratul! Fugi încolo, Satano, şi piei din faţa mea. De o mie de ori mai bine îndur orice chinuri, decât să-mi vând sufletul".

Aghiuţă, fiindcă în adevăr el era drumeţul necunoscut, fugi urlând de mânie, blestemând şi ameninţând.

Rămas singur, Sorin vru să-şi vadă mai departe de drum. Insă, abia făcuse câţiva paşi, că o femeie tânără de o frumuseţe răpitoare, se ivi înaintea lui şi îi zise: „Sorine, vreau să te răsplătesc pentru frumoasa ta purtare şi pentru tăria cu care ai respins ispita diavolului. Află că eu sunt Mirina, zâna şi stăpâna acestui ţinut. In peştera din muntele Omul se găseşte o comoară ale cărei bogăţii sunt mai mari decât bogăţiile tuturor împăraţilor la un loc. Comoara aceasta este a piticilor care te vor privi bine şi îţi vor da chiar mai mult decât îţi trebue.

— Dar cum să creadă că vin din partea ta? întrebă Sorin.

— Arată-le inelul acesta", zise zâna scoţând din deget un inel, care strălucea mai puternic decât soarele.

Sorin luă inelul preţios, mulţumi de mai multe ori zânei şi porni fără zăbavă spre peştera din muntele Omul. Drumul ducea printr'o vale adâncă şi întunecoasă, căreia îi zicea „Valea vrăjitoarelor".

Se numea aşa, pentrucă era locuită de o mulţime de vrăjitoare, fiinţe rele care căutau să atragă pe drumeţii ce se rătăceau pe acolo şi să le sugă sângele. Dar Sorin nu plecă urechea la chemările şi ispitele lor, ci

(Continuare în pag. 11)